

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Signis Prædestinationis, Et Reprobationis, Et De Numero Prædestinatorum, Ac Reprobatorum

Recupito, Giulio Cesare

Lvgdvni, 1681

Cap. VI. Probatur paucitas electorum ex multitudine recidivorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44272

multò plures qui pereant. Multo igitur magis de reliqua fidelium turba affirmandum est, inter eos rarissimos esse bonos; ita ut vix è centum reperiatur vnus: & sic multò plures esse qui pereant.

CAPVT VI.

Probatnr paucitas electorum ex multitudine recidiuorum.

XXI.

Vidimus cap. præcedenti ex pluralitate malorum, & paucitate bonorum inter adultos, pluralitatem reproborum præ electis. Sed quoniam apud fideles multi sunt qui aliquando mali, aliquando boni sunt: & sic modò pertinent ad Babylonem cum reprobis, modò ad Hierusalem cum electis: De his ferendum est iudicium, ad quos finaliter, & absolutè pertineant. Quia verò præcipuum aduersariorum argumentum ab his desumitur apud Suarium loco citato num. 6. *quod ex adultis* (loquitur expressè inter Catholicos) *licet maior pars hominum sapius mortaliter peccet, tamen sapius resurgunt: & ita cadendo & resurgendo vitam transigunt*: hoc telum contra aduersarios retorquebimus: assumendo quod dant, & sic formando argumentum. Omnes ii qui ita mortaliter peccant, vt cadendo & resurgendo vitam transigant, regulariter, & iuxta leges communes, pertinent ad reprobos. Sed ex adultis maior pars ita mortaliter peccat, vt cadendo & resurgendo vitam transigat: Ergo regulariter, & iuxta leges communes, adultorum maior pars pertinet ad reprobos. Consequentia tenet ex forma. Minor à nobis admittitur vt vera, & assumitur ab aduersariis vt certa, etiam inter fideles; quorum est cadere: & per Sacramentum Pœnitentiæ resurgere. Maior probatur ex multis.

Recidi i
communiter
per:inent ad
reprobos.

Prou. 26.
Recidius
simil's cani
vomitum
resorbent.
Bernardus.

Pœnitentia
recidiuorum
ficta.

Ambrosius.
Pœnitentia
vera, est ces-
sare à pec-
cato.

Primò ex Prou. 26. *sicut canis, qui reuertitur ad vomitum: ita imprudens ierans stultitiam suam.* Vbi Septuaginta: *Sicut canis ad vomitum suum regressus* (idest, resorbens id, quod vomuerat) *fit perosus, & execrabilis: ita stultus, qui ad suum redit peccatum.* Quod explicans Bernard. serm. 3. de Assumptione: *Canis, inquit, reuersus ad vomitum fit odibilis multò plus quàm antea: & fiet filius gehenna multipliciter, qui post indulgentiam delictorum in eadem denuò sortes incidit. Quid est fieri filium gehenna, nisi fieri reprobum?*

Secundò, omnis pœnitentia ficta reprobationis est signum. Sed recidiuatio reducit ad pœnitentiam fictam. Ergo recidiuatio reprobationis est signum: & sic recidui recensendi sunt inter reprobos. Maior patet ex allatis tract. præced. cap. 5. Minor probatur ex Patribus. Ambrosius in 2. ad Cor. 2. *Pœnitentia vera, est cessare à peccato: sic enim probat dolere se, si de cetero desinet.* Ergo à contrario pœnitentiæ falsæ signum est, & ficti doloris, si de cetero non desinat.

Augustinus ser. 1. de pœnit. & ieiun. *Irrisor, inquit, est, non pœnitens qui adhuc agit quod pœnituit: & peccata non minuit, sed multiplicat.* Hoc autem de iis etiam, qui pœnitentiam agunt cum lacrymis, sed iterando peccata, pronunciat Fulgentius lib. 1. de remiss. peccat. c. 12. *vbi, Nonnulli, inquit, scelerum suorum consideratione perterriti pro iniquitatibus suis in oratione gemunt: nec tamen ab iniqua operatione discedunt. Fatentur se malè fecisse; nec ullum finem volunt malis suis factis imponere. Accusant humiliter in conspectu Dei peccata, quibus tenentur oppressi: & eadem peccata, qua humilitate sermonis accusant, corde peruerso continuant, & cumulant. Indulgentiam, quam suis lachrymosis gemitibus poscunt, ipsi sibi prauis operibus adimunt. Medelam poscunt à Medico, & in perniciem suam subrogant adiutorium morbi. Tales nunquam diluunt gemendo peccata: quia non desinunt peccare post gemitum.* Ex hoc argue, quod dicendum de iis qui sunt sine lachrymis recidiui. Gregorius lib. 3. in 1. Reg. cap. 6. loquens de vrbibus Philistiim, quæ post peccatum obtulerunt singula singulos anos, & singulos mures aureos. *Anum, inquit, unum, & murem unum Deo pro delicto non offert, qui et si pœnitendo compungitur, fœditates multiplicat; quas Deo ei confessus representat. Perfectè enim conuertitur, qui cum semel quod prauè egerat, plangit; quod denuo plangat, ultra non repetit.* De horum pœnitentia Tertullianus libro de pœnit. cap. 5. pronunciat esse pœnitentiam hypocritarum; quorum pœnitentia nunquam fidelis. Ergo signum hi reprobationis habent ex pœnitentia ficta: quia tam citus & tam facilis post pœnitentiam in eadem graui peccata relapsus, signum est quod accedunt cum ficto dolore, & ficto proposito, & quod volunt palliare quodammodo conscientiam. Quod est potissimum reprobationis indicium: sicut prædestinationis est signum conscientie ingenuitas. Ideo dicitur Psal. 14. *Quis habitabit in tabernaculo tuo? aut quis requiescet in monte sancto tuo? & respondet, qui loquitur veritatem in corde suo.* Cum veritas & mendacium sint relatiua ad alterum, tamen reponitur inter prædestinationis signa, si quis loquitur veritatem in corde suo: quia reproborum est mentiri in corde suo: dum conantur sibi ipsis persuadere verum se habere dolorem, & verum propositum non peccandi: quod ipsimet tacite cognoscunt vt fictum. De his dicitur Psal. 35. *Dolosè egit in conspectu eius, vt inueniatur iniquitas eius ad odium: siue vt inueniret iniquitatem suam, & odisset, iuxta lectionem Augustini enarr. in eum Psalmum, vbi inquit, Homines, qui quasi conantur querere iniquitatem suam, & timent illam inuenire: quia, si illam inueniunt, dicitur illis, Recedite ab illa.* Qui ergo reciduiantes in idem peccatum, ita palliantes conscientiam ad pœnitentiam accedunt, vt ab iniquitate non recedant; hi loquuntur mendacium in corde suo. Quod est supremum reprobationis signum: sicut signum habet præ-

Augustin

Fulgent.
Lachrymæ
recidiuorum
fictæ.XXII.
Gregorius.Tertull.
Recidiuo-
rum pœni-
tentia hy-
pochrisis.Conscientie
palliatio re-
probationis
indicium.
Psal. 14.

Psal. 35.

Augustin

destinationis is, qui loquitur veritatem in corde suo.

Recidiuorū
pœnitentia
inutilis.
Eccles. 34.

Augustinus.

Eccles. 26.
Damnatio
animæ &
corporis
rhomphææ
vtraque parte
acuta.
Apoc. 1.
Gregor.

Tertullian.

XXIII.
Recidui
peccatum ex
ingratitude
ne grauius.

Cyprianus.

Tertio, esto pœnitentia recidiuorum fuerit vera, adhuc tamen reciduitas propria est reproborum, quia per relapsum in idem peccatum redditur planè inutilis pœnitentia. Pater hoc ex Eccles. 34. *Qui baptizatur à mortuo* (idest lauatur, postquam tetigerit mortuum, iuxta legem præscriptam Hebræis Num. 19. & iterum tangit illum; quid proficit lauatio eius? sic homo qui ieiunat pro peccatis suis, & iterum eadem faciens, quid proficit humiliando se? orationem eius quis exaudiet? In quem locum Hugo Victorinus: *Qui baptizatur, inquit, à mortuo, idest qui mundatur à peccato aqua compulsionis, si rursus illud tangit, nihil ei prodest: quia sequens culpa pœnitentiam perdit.* Augustinus etiam serm. 181. de tempore: *Corrumpitur, inquit, pœnitentia si eisdem quis, pro quibus confiteretur, rursus inuoluatur malis. Vnus enim, inquit, edificans, & alius destruens, quid consequentur nisi laborem? & qui baptizatur à mortuo, & iterum tangit mortuum, quid proficit in lauacro suo? & iterum dicit, qui redit à iniustitia ad peccatum præcipitat eum in gladium.* Locus hic habetur Eccles. 26. vbi vulgata, *qui transgreditur à iustitia ad peccatum, Deus parauit eum ad rhomphæam.* Quid est parauit eum ad rhomphæam, nisi ad damnationem animæ & corporis, per gladium vtraque parte acutum, qui exiit de ore eius. Apocal. cap. 1. nempe per sententiam illam, *Ite maledicti*, quæ rhomphæa est vtraque parte acuta afferentis & animæ & corporis æternam mortem. Præterea, Gregorius 3. p. pastor. admon. 31. *Baptizatur, inquit, à mortuo, qui mundatur fletibus à peccato: sed post baptisma mortuum tangit, qui culpas post lachrymas repetit.* Rabbanus in eundem locum, post *Baptismum*, inquit, *mundus esse negligit, quisquis post lacrymas vitæ innocentiam non custodit: & lauantur ergo, & nequaquam mundi sunt, qui commissa non desinunt, sed rursus flenda committunt.* Idcirco Tertullianus libro de pœnit. cap. 2. *Vbi, inquit, emendatio nulla, pœnitentia est sine fructu.* Et infra: *Quid te cognovisse interest* (nempe fœditatem peccati) *cum isdem incubes, quibus retro ignorans.* Quod agnouit ipsemet Seneca epist. 2. vbi, *Non prodest, inquit, cibus, qui statim sumptus emittitur: Non conualescet planta, quæ sæpe transfertur. Nihil tam utile est, quod proficit in transitu.*

Quarto recidui recensendi sunt inter reprobos: quia nouum peccatum post acceptam remissionem prioris ex circumstantia ingratitude grauius est quàm prius. Ergo, sicut prædestinatorum est semper proficere in melius: sic reproborum est semper labi in deterius. Antecedens patet tum ex terminis, tum è scripturis Ioan. 5. *Noli amplius peccare: ne deterius aliquid tibi contingat.* Quia scilicet peccatum deterius sequi debebat pœna deterior. Quem locum expendens Cyprianus lib. de disciplina, & habitu virginum. *Ecce, inquit, sanus*

sanus factus es, &c. Dat vivendi morem: dat innocentia legem, postquam contulit sanitatem. Nec habentis solus vagari postmodum patitur, sed gravius comminatur: quod sit scilicet minor culpa deliquisse antè, cum nec dum nosset disciplinam Dei: nulla sit venia ultra delinquere, postquam Deum nosse cepisti. Expendenda sunt illa verba nulla sit venia ultra delinquere: quia scilicet ita est difficilis venia post relapsum, ut Cyprianus pronunciet esse nullam.

Probat id Bernardus serm. 59. in Cant. similitudine morbi; in quem periculosius est recidere, quàm incidere. Si, inquit, gratia propitiata redierit, multò magis tunc timendum, ne contingat reciduum pati; iuxta illud, iam amplius noli peccare, ne deterius aliquid tibi contingat. Audis recidere, quàm incidere esse deterius. Colligitur idem etiam ex Matth. 12. sunt novissima hominis illius peiora prioribus: Et ex Jeremiæ 2. Quàm vilis facta es nimis, iterans vias tuas. Præterea idem probatur ex Paulo ad Hebræos 6. Impossibile est eos, qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum cælestis, & participes facti sunt spiritus sancti, &c. & prolapsi sunt: rursus renovari ad pœnitentiam. Ex quo loco Tertull. lib. 1. de pudicitia sumpsit occasionem hæresis, quod recidivi non essent admittendi ad pœnitentiam. Sed germanus sensus est, quod hoc sit impossibile, id est ratione tantæ ingratitude valde difficile, ut explicant Anselmus, Hugo, Lyranus, & alii, Tanta est difficultas, ut appelletur ab Apostolo impossibilitas.

Porò quàm gravem Deo injuriam inferat recidivitas, explicat idem Apostolus his verbis, rursus crucifigentes sibi metipsis filium Dei, & ostentui habentes. Quod verò id sit reprobationis signum monstratur etiam ex sequentibus: Terra proferens spinas, ac tribulos, reproba est, & maledictio proxima: cuius consummatio in combustionem. Hæc è scripturis.

Patet idem præterea ex Patribus. Chrysostomus serm. de lapsu primi hominis, qui habetur tom. 1. probat id similitudine vulneris recenter obducti; quod vel minimo ictu, quando non plene convaleuit, recrudescit, ac ducit ad mortem. Noli, inquit, peccare post veniam: noli vulnerari post curam: noli sordidari post gratiam. Cogita graviolem culpam esse post veniam: renovatum vulnus peius dolere post curam: molestius hominem sordidari post gratiam. Et infra: Indulgentie, inquit, ingratus est, qui peccat post veniam. Sanitate indignus est, qui semetipsum, postquam curatus est, vulnerat: nec mundari meretur, qui seipsum post gratiam sordidat. Tum concludit: Grave est, hominem instructum delinquere: gravius, absolutum peccare. Peior est, qui Dominum post datam libertatem offendit. Tertull. lib. 1. de pœnit. cap. 5. probans gratiam semel cognitam, atque susceptam nunquam posthac iteratione delicti resignari oportere, perpen-

Ephrem.
Reciduius
mœrorem
præbet An-
gelis Dei.

XXIV.
Reciduius
pœnitentiæ.

Prædestinatis
peccata coo-
perantur ad
bonum pœ-
nitentiæ.

dit grauitatem peccati iterati post pœnitentiã. Quippe peccator redeundo ad peccatum, gaudium facit diabolo: sicut prius pœnitendo gaudium fecerat Angelis Dei, *Non leuiter, inquit, in Dominum peccat, qui cum amulo eius diabolo per pœnitentiã renunciaffet, rursus eundem regressu suo erigit: & exultationem eius se ipsum facit: ut demum malus recuperata sua præda aduersus Dominum gaudeat.* S. Ephrem sermone compunct. & salute animæ, perpendit idem ex materia doloris, quam reciduius præbet Deo, & Angelis Dei. *O quantum, inquit, gaudium est in cœlis, simul ac peccator in terra fundit lachrymas. O quantus rursus dolor erit in cælo; quando homo: qui abrenunciauit Sathana, & operibus eius, coniunctus Christo, iterum conuersus fuerit retrorsum oblitus pactorum: & inhaerit antiquis, quibus se rectè abdicauerat.* Tertullianus expendit in hoc, reciduius expertum semel Christi regnum, & diaboli, quando ad hunc voluntariè redit, præponere Christo diabolum. *Nome, inquit, hic diabolum Domino præponit? Comparationem videtur egisse, qui utrumque cognouerit: & iudicatò pronunciaffe eum meli rem, cuius se rursus esse maluerit.* Addit in hoc, reciduius facere pœnitentiã suæ pœnitentiæ: & sic fieri Deo exosissimum. Sicut enim subditus, qui post acceptam rebellionis ueniam iterum rebellaret ad hostem: ita, qui per delictorum pœnitentiã instituerat Domino satisfacere, diabolo per aliam pœnitentiã pœnitentiã satisfaciẽt: eritque tantò magis perosus Deo, quantò amulo eius acceptus. Si igitur reciduius Deo exosus est, acceptus Diabolo, mœrorem in cælo facit, gaudium in inferno: ad eam utique sortem pertinere censendus est, cui adhæret. Dumque alia, & alia iteratione peccati semper peccat grauius, & grauius, ut ostensum est: utique semper labitur in deterius, ac deterius: quod planè proprium est reproborum: & sic non possunt rationabiliter hi recenseri inter electos.

Postremò, & fortiùs. Quotiescunque aliqui ex adultis sunt prædestinati, omnia iis cooperantur in bonum, etiam peccata. Sed habitualiter reciduius peccata non cooperantur in bonum. Ergo habitualiter recidui non sunt numerandi inter prædestinatos. Maior patet ex Paulo ad Rom. 6. ut ostensum est tom. 2. lib. 3. quæst. 4. num. 15. Minor probatur. Quia intantum peccata cooperantur in bonum, inquantum cooperantur ad pœnitentiã fructuosã post peccatum, ut in eadem tomo ostensum est, & hinc tractatu primo. cap. 5. Sed habitualiter reciduius peccata non cooperantur ad pœnitentiã peccatorum. Tum quia primus pœnitentiæ fructus est non relabi, ut supra probatum est. Tum quia in tantum pœnitentiã cooperatur in bonum, inquantum affert non solum emendationem sed etiam meliorationem vitæ, ut probatum est locis cit. aded ut non solum nullum attulisse æstimetur lapsus impedimentum, sed etiam velocitatẽ

incentiva cumulasse : ut docet Ambrosius lib. de Apolog. Davidis, cap. 2. qui etiam ibi addit *semel, aut iterum lapsos, gratia maiore vicisse* : ut appareat, qui lapsi connumerari possunt inter electos. In iis autem, qui non semel, aut iterum lapsi sunt; sed sunt habitualiter recidivi, non solum nulla est post pœnitentiam melioratio vitæ: sed semper relapsus in pejus, ut paulò antè ostensum est. Ergo hi recidivi non sunt ex numero prædestinatorum, quibus peccata per pœnitentiam cooperantur in bonum. Relinquitur ergo ut sint ex numero reproborum. Quamobrem Chrysostomus epistola ad Theodorum lapsum, *tantum, inquit, ne relabaris; nec excindas spes ampliores*, quia scilicet spes gloriæ maximè consistit in hac negatione relapsus, quasi supponendo excindi spem gloriæ per relapsum.

Confirmatur primò ratione à priori, quia peccatum sæpiùs iteratum gignit consuetudinem peccandi. Hæc autem coniuncta cum pronitate naturæ corruptæ ad peius pene irreparabiliter ducit ad barathrum, ut ostensum est tract. præced. cap. 4. Quamobrem Glossa in Iob. 31. *opus, inquit, sequitur consuetudo, consuetudinem necessitas, necessitatem desperatio, desperationem damnatio*. Ergo hi qui sæpiùs relabendo accrescunt peccata peccatis, numerari non debent inter electos.

Confirmatur secundò ex iis quæ requirunt Patres ad hoc, ut pœnitentia post peccatum prædestinationis sit signum, nempe quotidianum peccatorum dolorem, ieiunia, elemosynas, lachrymas, ut fuse ostendimus tract. 1. cap. 5. Quippe, ut monet Augustinus, *gravia peccata gravissimis lamentis indigent* : & ideo ibidem dicit patrata peccata esse *quotidie flenda*. Ergo, ex Patribus, nullum prædestinationis signum in eis possumus recognoscere, qui non solum non quotidie flent peccata, sed pene quotidie iterant.

Confirmatur tertio, quia ad prædestinationis signum post peccata requiritur satisfactio pro peccatis. Ex Augustino autem libro de dogmat. Eccles. cap. 54. *Satisfactio pœnitentia, est causas peccatorum abscindere, nec eorum suggestionibus aditum indulgere*.

Confirmatur quarto ex iis, quæ Deus requirit in Scripturis à peccatore pœnitente, ut illum reponat inter prædestinatos.

Et quoniã citari solet ad præbendam spem peccatoribus Ezechiel sub iis verbis, *In quacumque hora ingemuerit peccator, &c.* quæ verba ibi non sunt, dabimus duplicem eiusdem Ezechielis locum, in quo de hoc agit. Primus est cap. 18. *Si impius egerit pœnitentiam ab omnibus peccatis suis, quæ operatus est: & custodierit omnia præcepta mea: & fecerit iudicium, & iustitiam; vità vivet, & non morietur*. Secundus locus est cap. 38. *Si dixero impio, Morte morieris, & egerit pœnitentiam à peccato suo: feceritque iudicium & iustitiam, & pignus restituerit, rapinamque reddiderit: & in mandatis vitæ ambulaverit,*

XXV.
Peccata per
pœnitentiam
quotidie
flenda.
Augustinus.

Satisfactio
pœnitentiæ,
est causas
peccatorum
abscindere.

Ezechiel. 18.

Ezech. 38.
Quæ pœni-
tentia requi-
ratur ad sa-
lutem.

nec fecerit quidquam iniustum; vitâ viuet, & non morietur. Ecce, ex diuino oraculo, post peccatum qualis pœnitentia requiratur ad salutem. Non dicit tantummodo, si egerit pœnitentiam; sed addit, si omnia præcepta custodierit: si in mandatis vitæ ambulauerit: quod dicit continuatam quandam obseruantiam mandatorû. Si non fecerit quidquam iniustum, id est peccaminosum; ex quo quilibet peccator iniustus dicitur. Ergo expressè requiritur negatio recidientiæ in peccatum. Apparet ex his Scripturæ locis, quæ spes esse possit in his qui nõ quomodocunque, sed sunt habitualiter ad peccata eadem recidui.

Confirmatur denique vltimò, quia si collocandi sunt in numero prædestinatorum, vt volunt aduersarii, ii qui vitam transigunt cadendo & resurgendo, quod est dicere, qui habitualiter per totam vitam sunt recidui, sequeretur quod hæc ipsa reciduitas habitualis esset vnum è prædestinationis signis; quia ex hoc, qui tales sunt, arguantur esse inter prædestinatos. Sed hoc est absurdum ex terminis, & aduersatur Patribus, qui in eius opposito agnoscunt signum prædestinationis vt fusè ostensum est. Ergo, &c. Denique an recidui, & præsertim habitualiter recidui, qui cadendo & resurgendo vitam transigunt, adnumerandi sint inter electos an inter reprobos, stetür testimonio Pauli ad Heb. 10. qui prohibendo hunc relapsum: *Non b. beät, inquit, ultra conscientiam peccati, cultores semel mundati.* Ex cuius contrario quid sequatur infra subdit: *Voluntariè peccantibus nobis p. Et acceptam notitiam veritatis, iam non relinquitur pro peccatis hostia: terribilis autem quedam expectatio iudicii, & ignis amulatio, quæ consumptura est aduersarios.* Magna comminatio reciduiantibus in peccata post acceptam veritatis notitiam per fidem, & multò magis post perspectam, & odio habitam fœditatem peccati per pœnitentiam. Grauior fit hæc comminatio ex iis, quæ subijcit: *Irritam quis faciens legem Moysi, sine vlla miseratione duobus vel tribus testibus moritur? Quanto magis putatis deteriora mereri supplicia: qui Filium Dei concusserit, (quod fit per quodlibet mortale) & sanguine testamenti pollutum duxerit, in quo sanctificatus est (in Sacramentis tum Baptismatis, tum Pœnitentiæ) & spiritui gratiæ (toties accepto, & toties rejecto) contumeliam fecerit.* Vnde infra concludit: *Horrendum est incidere in manus Dei viuentis.* Videatur ex hoc quale fiat ab Apostolo de reciduiantium salute iudicium. Quod si ex aduersariis etiam inter fideles adultos maior pars hominum cadendo & resurgendo transigit, quod est esse non quomodocunque, sed habitualiter, & per totam vitam reciduum, manifestè sequitur maiorem aduultorum partem pertinere ad reprobos, & ad filios gehennæ, vt reciduios appellat Bernardus verbis citatis num. 21. & sic ex ipsomet aduersariorum argumento videtur concludi contrarium.

Ad Heb. 10.
Reciduiis
comminatio
damnationis.